

Sygn. akt VW 2518/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: Paulina Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach : 23.08, 26.10, 28.11.2017 roku sprawy, przeciwko K. B. s. A. i J. ur. (...) w W. obwinionego o to że:

W dniu 28 listopada 2015 roku około godz. 10:20 w W. na ul. (...) prowadził na drodze publicznej pojazd marki R. o nr rej. (...), nie mając do tego uprawnienia.

Tj. za wykroczenie z art. 94 § 1 Kodeksu Wykroczeń

orzeka

I. Obwinionego K. B. uznaje za winnego tego, że w dniu 28 listopada 2015 roku około godziny 10.20. w W. na ul. (...) prowadził na drodze publicznej pojazd marki R. o nr rej. (...), nie mając przy sobie wymaganych dokumentów tj. wykroczenia z art. 95 kw. i za to na podstawie art. 95 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych.

II. Zasądza od obwinionego 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 2518/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 listopada 2015 r. ok. godz. 10:20 na ul. (...) w ramach akcji (...) został zatrzymany do kontroli pojazd marki R. o numerze rejestracyjnym (...), którym kierował K. B.. Kierowca samochodu został zbadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu - był trzeźwy. Podczas kontroli kierujący nie okazał funkcjonariuszom Policji dokumentu prawa jazdy. Po sprawdzeniu w systemie okazało się, że prawo jazdy wyżej wymienionego kierowcy zostało zatrzymane w dniu 16 marca 2015 r. na skutek prowadzenia przez niego pojazdu w stanie po użyciu alkoholu lub środków odurzających. Kierujący oświadczył funkcjonariuszom Policji, że w przedmiotowym dniu kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości – ze stężeniem alkoholu we krwi wynoszącym ok. 1 ‰. W związku z powyższym pojazd, który prowadził obwiniony został przekazany pasażerowi – A. B.. W toku dalszych czynności ustalono, że wobec K. B. nie została wydana decyzja cofająca jego uprawnienia do prowadzenia pojazdów. Ustalono również, że prawo jazdy wyżej wymienionego znajduje się w depozycie w związku z postanowieniem o jego zatrzymaniu, natomiast orzeczenie kończące postępowanie jeszcze w sprawie nie zapadło.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

1. notatki urzędowej – k. 3,
2. oświadczenia obwinionego – k. 4,
3. zeznań funkcjonariusza Policji – k. 7,
4. pisma z Komisariatu Policji – k. 12.

Obwiniony K. B. w toku całego postępowania konsekwentnie nie przyznawał się do winy. Nie stawiał się na żadne z wezwań Komisariatu Policji i nie złożył wyjaśnień w sprawie. Nie stawiał się również na rozprawę. Nie przedstawił swojego stanowiska również we wniesionym sprzeciwie od wyroku nakazowego.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. Ż. - funkcjonariusza Policji, która zrelacjonowała zdarzenie w sposób rzetelny, pozbawiony stronniczości i nie budzący wątpliwości. Rzeczowo i logicznie opisała przebieg kontroli i poczynione przez siebie w jej trakcie ustalenia. Wskazać należy, że wyżej wymieniony świadek jest osobą obcą dla obwinionego, która powzięła informacje o zdarzeniu wskutek wykonywania przez siebie obowiązków służbowych i która ponadto nie ma żadnego interesu w celowym pomawianiu obwinionego o działania, które w rzeczywistości nie miały miejsca.

W związku z powyższym ustalić należało, iż stan faktyczny jest jasny i nie był sporny w sprawie. Wszystkie dowody potwierdziły wszakże sprawstwo obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu. Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się również o dokumenty zgromadzone w sprawie, bowiem ich autentyczność i prawdziwość treści nie budzą wątpliwości oraz nie były kwestionowane przez strony. Sąd również nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. Zasadnicze znaczenie miała zatem ocena zachowania obwinionego przez pryzmat znamion zarzucanego mu wykroczenia, które w ocenie Sądu obwiniony niewątpliwie popełnił.

Obwinionemu zarzucono popełnienie wykroczenia kwalifikowanego z art. 94 § 1 kw.

Przedmiotem ochrony jest w tym przypadku bezpieczeństwo ruchu drogowego, któremu zagrażać może w szczególności uczestniczenie w ruchu osób niemających ku temu uprawnień. W zakresie penalizacji zachowań, z którymi nie łączy się stworzenie realnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu (na przykład gdy osoba niemająca uprawnień ma jednak odpowiednie umiejętności), przedmiotem ochrony będzie przede wszystkim, związany z bezpieczeństwem, porządek w komunikacji. Strona przedmiotowa zarzucanego wykroczenia polega na prowadzeniu na drodze publicznej pojazdu bez wymaganego uprawnienia. Jest to wykroczenie formalne, może być popełnione tylko przez działanie. Jego istotą jest stworzenie abstrakcyjnego niebezpieczeństwa w ruchu drogowym. Do realizacji znamion wykroczenia dojdzie w każdym przypadku prowadzenia pojazdu bez uprawnień, niezależnie od faktycznych umiejętności kierującego takim pojazdem. Podmiotem opisywanego wykroczenia może być każda osoba zdolna do ponoszenia odpowiedzialności za wykroczenia.

W toku czynności podjętych w postępowaniu wyjaśniającym ustalono, iż w stosunku do obwinionego w przedmiotowym okresie nie została wydana decyzja, która cofałaby jego uprawnienia do prowadzenia pojazdów. W ówczesnym stanie sprawy wobec obwinionego wydane zostało jedynie postanowienie o zatrzymaniu mu prawa jazdy.

Biorąc pod uwagę powyższe, we wniosku o ukaranie błędnie została ustalona kwalifikacja prawna czynu, o popełnienie którego K. B. został obwiniony. Określenie „kwalifikacja prawna czynu” oznacza przyporządkowanie tego czynu konkretnemu przepisowi ustawy określającemu dane wykroczenie. Natomiast zmiana kwalifikacji prawnej jest stwierdzeniem nieadekwatności kwalifikacji dotychczasowej w porównaniu z rzeczywistym stanem rzeczy. Sąd nie jest związany kwalifikacją prawną czynu przedstawioną przez oskarżyciela, nie wychodząc poza granice oskarżenia, może czyn zakwalifikować według innego przepisu. W wypadku stwierdzenia, że kwalifikacja wskazana we wniosku o ukaranie jest błędna, sąd ma obowiązek dokonać jej zmiany w wyroku przez przyjęcie prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu. Zaakceptowanie błędnej kwalifikacji prawnej oznaczałoby bowiem wydanie wadliwego wyroku z

powodu naruszenia przepisów prawa materialnego. Zastosowanie powyższego wymaga spełnienia warunku w postaci utrzymania się w granicach wniosku o ukaranie. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że sąd pierwszej instancji nie jest związany ani opisem czynu, ani kwalifikacją prawną przedstawioną we wniosku o ukaranie (wyroki SN: z 17.11.1972 r., II KR 162/72, OSNKW 1973/4, poz. 46; z 23.09.1994 r., II KRN 173/94, OSNKW 1995/1-2, poz. 9; z 14.07.1977 r., III KR 170/77, OSNPG 1977/11, poz. 117; z 22.06.1988 r., V KRN 110/88, OSNPG 1988/12, poz. 140; postanowienie SN z 24.06.1978 r., II KZ 93/78, OSNKW 1978/9, poz. 105). Wskazać należy, że chodzi tu o granice określone przez oskarżyciela. Przedmiotem wniosku o ukaranie jest bowiem konkretny czyn zarzucany obwinionemu. Zgodnie więc z zasadą skargowości sądowi wolno orzekać tylko co do czynu zarzucanego we wniosku o ukaranie. Chodzi tu o czyn w znaczeniu naturalnym, tj. zdarzenie faktyczne. Granice zostaną zachowane tylko wtedy, gdy zostanie zachowana tożsamość czynu przy zmienionej kwalifikacji prawnej. Tożsamość czynu stanowi więc warunek zmiany kwalifikacji prawnej.

Nie ma wątpliwości, że w niniejszej sprawie po zmianie kwalifikacji została zachowana tożsamość czynu. Wobec braku decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnień K. B. do kierowania pojazdami, błędnym byłoby orzekanie na podstawie przepisu z art. 94 § 1 kw, gdyż zachowanie obwinionego wyczerpuje znamiona innego wykroczenia, określonego w art. 95 kw.

Podobnie jak w artykule wskazanym we wniosku o ukaranie, przedmiotem ochrony wykroczenia określonego w art. 95 kw jest przede wszystkim porządek w komunikacji. Polega ono na prowadzeniu na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazdu przez sprawcę niemającego przy sobie wymaganych dokumentów. Jest to wykroczenie formalne, które może być popełnione jedynie w wyniku działania. Rodzaj wymaganych dokumentów dla konkretnych pojazdów i kierujących tymi pojazdami precyzuje ustawa Prawo o ruchu drogowym.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu należało uznać obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem jego zachowanie wyczerpuje znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 95 kw. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie winy K. B., która została dostatecznie udowodniona. Obwiniony doskonale zdawał sobie sprawę z sytuacji, w jakiej się znajdował, wiedział, iż nie posiada dokumentu wymaganego przepisami. Jako kierowca bez wątplenia zna zasady ruchu drogowego i miał pełną możliwość postąpienia zgodnie z nimi. Obwiniony samodzielnie więc nie zastosował się do przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym, których treść niewątpliwie doskonale znał. Należy zatem przyjąć, iż zarzucane wykroczenie obwiniony popełnił umyślnie.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do obwinionego. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniem, stopień winy i zachowanie obwinionego.

Wykroczenie wskazane w art. 95 kw zagrożone jest karą grzywny lub nagany. Orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 250 zł zdaniem Sądu jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego, stopnia jego zawinienia i stosunku do popełnionego wykroczenia, a także stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno - wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionego porządku prawnego. Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny w jej maksymalnej wysokości, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach

w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji